

Határ Gy?z? - Macskaország + NEMZETTUDAT / NEMZETTUDATLANSÁG

2013 március 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország az az országnagy macska, amelynek megvan a maga forró kásája – az elaggott zsidókereszténység vallásszédelgése; és ez a macskaország ezt az ? forró kásáját behúzott körömmel, állhatatosan kerülgeti.

T. S. Eliot írja az EAST COOKER-ben, "Human kind / Cannot bear very much reality". Ami gyöngéd célzás arra, hogy amíg a többi f?eml?s, le a mezei peléig, az armadillóig és a kacsacs?r? eml?sig a valóságban és a valóságnak él, az ember gyermeke nemigen bírja és viseli el a valóságot, legalábbis nem az egészet és inkább apró adagokban csipegeti. Ízesíti-édesíti, kicseréli, meghamisítja.

Vágyai, szükségletei - tudata, (hamistudata és a napipolitikai hamiskodások) kívánalmi szerint. Semmi kedve, hogy szembenézzen a valóval, a valóság fizikai viszonzásai szerint s úgy, ahogyan a teljesebb valóságérzéssel megáldott nációk a színvalóságot értelmezik.

Ennek egyik legkirívóbb példája a magyarság. Mentalitásában ilyen a mai átlagos magyar - már amilyen hamisan látja önmagát, és amilyen hamisan lát másokat. Vegyünk sorra néhány példát.

[1] A magyar, ha keresztény. Semmi köze a kereszténységhez, általában pontosan azt se tudja, mi fán terem, jóllehet annak érzi/vallja magát. Nemcsak hogy nem forgatja a Bibliát, de nincs neki, elhányta, alig-alig találkozott vele. Ma már úgy "sevallású", hogy nem foglalkoztatja. Templomba nem jár, a Miatyánkba belesül, az Üdvözlégyet csak hírb?l ismeri. Az ilyen magyarnak a min?sít? ingrediense, meghatározó ismérve nem az, hogy "keresztény", hanem az, hogy "antiszemita". Egy kétezer ével ezel?tt élt, arameus anyanyelv?, a szakrális ó-hébert eltanultan beszél?, nagyon is ortodox zsidó falusi prédikátort tekint "istenének". Ebben a megfacsart "Jézus Krisztusban" (akit Tarsusi Pál facsart meg, ill. alkalmazott a "megváltóságra", lévén a kereszténység néven ismert valláskonglomerátum is mindenestül Szent Pál kitalációja:) benne látja "isten fiát", és egyúttal: Krisztus Királyt Aki Eljövend? - bár ?eljövend?sége harmadszor mulasztja el a végszót s ezzel elrontja a show-t. Neki ez a zsidó-ájtalegényke kéne legyen az "istenség, aki egylényeg? az Atyával", stb., stb., bla-bla-bla. Ismétlem, a magyarnak, aki keresztény, nem az az ismérve, hogy "keresztény", hanem - parlagi alpárian szólva - csak az, hogy "antiszemita". (Mindenkor tisztelet a kivételnek.)

[2] A magyar, ha zsidó. Borotvaéles esz?, de ha azt hallja, hogy "holokausz" - megkukul. Egyfel?l nem foglalkoztatja és nem is tudja, vagy ha tudná sem fogadná el, hogy a világtörténelem nem egy, hanem ezer

holokausztból áll. Fajtánk ?sködébe vesz? el?id?kben a holokauszt, az elfoglalandó földrajzi egység ?slakosságának, mint "ellenségnek" a leölése, de úgy, hogy írmaja se maradjon, nem a kivétel volt, hanem a szabály.

Ha valamelyest igaz, hogy Rákosi Mátyás volt a Nagy Sztálin legjobb tanítványa, legalább annyira igaz, hogy Hitler - Mózes legjobb tanítványa. A hixoszok egyiptomi vérfürd?i, a heftaliták kínai népirtásai, Dzsingisz Kán ötmillió koponyagúli, lemészárolt örmények, tengerbe zavart görögök dolgán nem lehet segíteni: volt, ami volt, úgy, ahogy volt.

Örökérvény? isteni kinyilatkoztatás, hogy az ellenséget irtani kell, minden öszvérel/marhájával/tevéjével, kecskéjével, lábasjóságával egyetemben. Majd minden "honfoglalás" népirtással jár, az ún. "Ígéret Földjének" ?slakosságát sohasem kérdezik meg: Földjének "elígéretésébe", hazájának feladásába beleegyeznek-e, leölését/elkergetését helyesli-e, mely esetben tovább teng?dhet azon az áron, hogy mint földönfutó hazátlan bitang, könyöröghet más, idegen manát egy más, idegen istenségt?l, amely felvállalja sorsát.

Hogy a holokauszt mint "Végs? Megoldás", gyalázatos, elszörnyeszt? és megengedhetetlen, ezt nem vitatja senki. De megtörtént, jó félévszázaddal ezel?tt, és még azoknak is, akik csak felmen?iken keresztül hozzáver?dtek, de kivált akik keresztülmentek rajta, életreszóló, eszméletbe-hangoló/tudatmeghatározó élmény, amely körbezáruló Kínai Fallal veszi körül eszmevilágukat. Akármikor, akármire, akármint gondolnak, a gondolat ütemel?z?je: a holokauszt.

Mentalitásukból körünkben egy új pszeudo-arisztokrácia született - a holokauszt zárt arisztokráciája, külön "világhálóval", integrált áramkörrel, külön ösztön-összeköttetéssel. Az övéknek semmi köze a többi kilencszázkilencvenkilenc holokauszthoz, ahány csak volt, az övéké a szuperholokauszt, és ?k, ?siségi jogon - szuperarisztokrácia. A meakulpázás, a kártérítés kijár nekik az id?k végezetéig. (Mindenkori tisztelet a kivételnek.)

Amilyen borotvaéles esz?ek, mihelyt gondolataik a holokauszton gurulatot kapnak, azon nyomban megbutulnak. Szerzett "el?jogaiknál" fogva többé a fair play rájuk nem vonatkozik: "nem veszik észre magukat". Így történhetett, hogy "kitör? örömmel" fogadták egy holokauszt-szakért? magyar író Nobel-díját. Mondjuk úgy: "nagy általánosságban". De kik tartoznak ebbe a "nagy általánosságba"? A nemzet "színe-virága"? No persze-hogy persze: az is bolond, aki ki akar maradni a játékból: már mint a nemzettudat/nemzettudatlanság játékból; tudatunk meghamisításából, a hamistudat felépítéséb?l. Az író okos, értelmes, m?velt ember, de polihisztornak nem mondható. Latinul/görögül nem tud, franciául/angolul nem tud (párizsi estjén, ahol szavait fordították, ragaszkodott ahhoz, hogy ne magyarul, hanem németül szóljon; s a "bochok" nyelvén nemigen rajongó franciák körében ennél nagyobb baklövést elkövetni nem lehet). Ötödik éve Berlinben él, elnémetesedett, a német irodalmi intézményrendszer kegyeltje s Nobel-díjával is a németek irodalmi "lemezlovasa". Hetvenharmadik évében jár, ám ehhez képest "életm?ve" mondvacsinált és sovány; lényegében a derékhadak legszélén halagdogáló m?kedvel? és mint "író", ódivatú egzisztencialista (Kínos plágium-ügyét is rebesgetik, de ezt nyilván el fogják tussolni - a "jobb ügy érdekében").

Szerepe a magyar irodalomban az, amit angolul úgy hívnak, hogy a walk-on part: statisztaszerep.

Így hát a magyarságnak is van már irodalmár Nobel-díjasa, jóllehet ez a randomizálva választott Kiválasztott irodalmunk margináliáin egy statiszta szerepét játssza csupán.

Magyarságtudatunk tudatlansága megint, kötelezőleg, egy tipikus kompszáji kevercsmaszattal szaporodott.

(...)

Határ Gy?z?: Haza a magasföldszinten, 129-133.oldal

www.antidogma.hu

Ajánló

